

3

Bartholomew F. Brewer

Hodočašće iz Rima

Milijuni katolika samo su imenom rimokatolici, i to zato što su svi u njihovu okruženju katolici ili pak zato što su previše tromi u pogledu službenog istupanja iz crkve.

No moja je obitelj bila rimokatolička iz dubokog uvjerenja i mi smo razumjeli svoju religiju te je provodili u djelo. Vjerovali smo da je naša Crkva jedina prava crkva koju je utemeljio Isus Krist. Stoga nismo ni preispitali ništa od onoga što su nas naučavali naši svećenici. U to doba – prije Drugog vatikanskog sabora – svaki je katolik vjerovao da izvan Rimokatoličke crkve nema spasenja. To nam je davalo osjećaj sigurnosti. Bili smo uvjereni da smo na pravom putu, sigurni u rukama “Svete Majke Crkve”.

Nije mi bilo ni deset godina kad mi je umro otac. Otada je moja majka svaki dan odlazila na misu. Tijekom više od dvadeset i četiri godine nije je propustila nijedan dan. Svake večeri sva je obitelj savjesno molila kronicu i poticalo nas se da redovito odlazimo na misu. Pored onoga čemu smo bili poučeni kod kuće, naše cjelokupno obrazovanje u školi bilo je rimokatoličko. Monsinjur Hubert Cartwright i drugi svećenici iz naše župe (“Katedrala svetoga Petra i Pavla” u gradu Philadelphia, Pennsylvania) često bi znali reći da je naša obitelj katolička kao Rim.

Stoga ne iznenađuje što sam se, kada sam trebao odabrati životno zanimanje, osjetio pozvanim ući u svećeničku službu. No nisam

htio postati običan svećenik, koji djeluje u nekoj župi, nego sam se odlučio pridružiti “bosonogim Karmelićanima”, jednom od najstrožih i najstarijih monaških redova.

Moja pobuda bila je ljubav

Od prvoga dana koji sam proveo na “Svetom brežuljku” u Wisconsinu zavolio sam tamošnji sveti život i to mi je dalo pobudu potrebnu da izdržim sve pouke iz latinskog i drugih predmeta, koje su mi bile vrlo teške. Predanost i požrtvovnost svećenika koji su nas poučavali neprestano me podsjećala na to da se isplati podnijeti svaku potrebnu žrtvu kako bi se postigao cilj, svećeničko zaredenje.

Obrazovanje koje sam primio bilo je temeljito: četiri godine gimnazije, dvije godine novicijata, tri godine filozofije i četiri godine teologije (ovo posljednje tek nakon zaredenja). Trapljenje tijela i druge samostanske propise shvaćao sam vrlo ozbiljno i ni jedan jedini put nisam posumnjao u svoj poziv ili išta od onoga čemu sam bio poučen. Kada sam položio zavjet siromaštva, čistoće i poslušnosti, to je za mene značilo doživotno predanje Bogu. Glas Crkve bio mi je glas Božji.

Drugi Krist

Za svećenika sam bio zaređen u “Katedrali Marijina neoskvrnutog začeca” u Washingtonu, D. C., sedmoj od najvećih crkvenih zgrada na svijetu. Kada mi je biskup John M. McNamara položio ruke na glavu i pritom naveo četvrti redak Psalma 110: “Ti si svećenik zauvijek po redu Meliksedeckovu”, obuzela me vjera da sam sada posrednik između Boga i ljudi.

Ruke su mi bile pomazane i omotane osobitom tkaninom, što je značilo da su otad posvećene kako bi kruh i vino pretvarale u stvarno meso i krv Isusa Krista; kako bi putem misne žrtve nastavljale golgotsku žrtvu i putem sakramenta krštenja, potvrde, ispovijedanja, vjenčavanja i posljednjeg pomazanja posredovale spasonosnu milost.

Prema nauku Crkve svećenik prigodom zaredenja prima “neizbrisiv pečat”, trajnu zamjenu svoje osobnosti s osobnošću Krista,

tako da svoje svećeničke dužnosti može provoditi kao “drugi Krist” ili “namjesto Krista”. To uvjerenje je toliko duboko da su ljudi doslovce klečali pred nama i ljubili naše netom posvećene ruke.

Potom sam morao završiti još posljednju godina studija teologije, što je, u osnovi, služilo kao posljednja priprava za propovjedničku službu, slušanje ispovijedi i podjeljivanje oprosta od grijeha. Zatim se ispunila moja dugogodišnja želja, da djelujem kao misionar na Filipinima.

Nova sloboda u misijskom životu

Promjena od samostanskog života ispunjenog pravilima na jednostavan i nesputan misionarski život bila je izazov za koji nisam bio pripremljen. Uživao sam na putovanjima u preko osamdeset manjih zabitih mjesta koja su bila dodijeljena našoj župi i veliku mi je radost donosilo to što sam mogao vršiti vjersku poduku u karmelićanskoj školi našega gradića. Do tada sam bio živio gotovo isključivo među muškarcima, a sada sam uživao gledati kako se djevojke kikoću i udvaraju dečkima. Nakon nekog vremena zapazio sam jednu od najmarljivijih učenica, koja je me počela vrlo zanimati. Ta mlada gospođica bila je mnogo zrelija negoli njezine vršnjakinje, jer je od majčine smrti imala veliku odgovornost za obitelj. Bila je ljupka i odgovarala je plaho kad smo nakon nastave uspijevali ukrasti nekoliko trenutaka da porazgovaramo. To je bio nov i neobičan doživljaj i uskoro sam si to protumačio tako da je to što osjećamo jedno za drugo ljubav.

Nije me uopće iznenadilo to što je biskup uskoro saznao o tome, premda je stanovao mnogo kilometara dalje od toga mjesta. On me odmah poslao u Ameriku, prije negoli se uspostavi ozbiljnija veza. Ta kaznena mjera bila nam je oboma teška, ali život je išao dalje.

Nakon tog doživljaja i slobode na Filipinima nedostajalo mi je pobude ponovno se okrenuti samostanskom životu. Otac poglavar odobrio mi je da kao karmelićanski redovnik preuzmem svećeničku službu u jednoj župi u Arizoni. Volio sam svoje dužnosti u toj župi, ali tamo kamo su me poslali poslije uopće nisam nalazio ispunjenje. Uskoro nakon toga iz Rima sam primio odrješenje, tako da

sam morao napustiti karmelićanski red i raditi u jednoj župi kao običan svećenik.

Tijekom tog razdoblja, kada sam radio u jednoj velikoj župi u kalifornijskom gradu San Diegu, zaiskao sam i dobio dopuštenje da stupim kao rimokatolički kapelan u ratnu mornaricu Sjedinjenih Država. Novi ciljevi, nov položaj i različita putovanja pomogli su mi da se otkačim od onoga što sam u službi župnika sve više osjećao kao besplodan tijek obreda, kao sakramentalizam.

Moj religijski život odmah je dobio širinu kad sam susreo nekatoličke kapelane. Po prvi put nisam živio u rimokatoličkom okruženju. Sve me više i više obuzimalo ekumensko raspoloženje. Kako je tada Drugi vatikanski sabor otvorio prozore stroge tradicije kako bi pustio svjež vjetar, disao sam duboko i osvježilo se. To je nagovijestilo promjenu; koju su neki htjeli, dok je drugima bilo dovoljno tek malčice prilagodbe suvremenim gibanjima.

Sumnja u autoritet Rimokatoličke crkve

Mnogi ljudi u rimokatoličkoj vjeri više ne nalaze zadovoljavajuće odgovore na opće probleme suvremenog života. Mnogi se osjećaju napuštenim i neshvaćenim. To osobito vrijedi za svećenike. Poradi svih promjena svećenički je stalež izgubio svoj sjaj. Izobrazba svećenikâ više nije cjenjenija od izobrazbe pastoralnog pomoćnika. Za svećenike se više ne smatra da uvelike nadvisuju vjernike. Mnogo više svećenika, kao što se priznaje, doživljava krizu identiteta, što je slučaj i kod vojnih kapelana.

Kada sam primijetio da neki od rimokatoličkih kapelana očiju-kaju sa ženama, najprije sam bio ozlojeđen. Sa zanimanjem sam ih slušao kako javno raspravljaju o neodrživosti neženstva (celibata). Uskoro sam i ja smogao hrabrosti da se počnem propitivati čime to naša crkva opravdava ustrajavanje na takvim običajima, to više što je propis o neženstvu izvor tolikih moralnih problema među svećenicima. Po prvi put u svom životu posumnjao sam u autoritet svoje religije, no ne zbog intelektualnog ponosa, nego zbog savjesti.

Kao oni koji su studirali za svećeničku službu bili smo dobro upućeni u staru tradiciju koja rimokatoličke svećenike obvezuje na ne-

ženstvo. Vrlo smo dobro znali da malo onih kojima je Vatikan dopustio da se ožene više ne smiju služiti kao svećenici. Ali vremena su se mijenjala. Na Drugom vatikanskom saboru bila su postavljena pitanja koja se prije njega nitko nije usudio izreći. Mnogi su bili gledišta da oženjeni svećenici – kao kod protestanata – s mnogo više osjećaja i razumijevanja mogu pristupati pitanjima o braku i obitelji. Gdje god se svećenici susretali bilo je uobičajeno voditi takve razgovore; a tako je bilo i kad bi me drugi svećenici dolazili posjetiti u mom stanu, koji sam izvan vojne baze dijelio s majkom.

Moja mama nije bila bojažljiva pa je sudjelovala u raspravama. Bila je dobro obaviještena i pametna i ja sam mnogo držao do njezina mišljenja. Sjećam se kako se zaprepastila kad je čula da će se u rimokatoličkim učilištima podučavati nauk o evoluciji i da je Rim stupio u dijalog s komunistima. Već su je dugo mučila neka protuslovlja koja je otkrila, to jest protuslovlja između načela Biblije i neprincipijelnosti mnogih religijskih vođa unutar njezine vlastite crkve. Mnogo godina prije toga monsinjor Cartwright ju je tješio govoreći joj da je Isus obećao da našu crkvu, premda u njoj ima mnogo problema, vrata pakla neće moći nadvladati.

Moja je mama uvijek gajila nadasve veliko poštovanje prema Bibliji. Godinama ju je vjerno čitala, a sada ju je počela marljivo proučavati. I dok sam promatrao kako moji drugovi postaju sve slobodumniji, moja je mama išla u drugom smjeru. Za mene je to bila tajna. I dok su drugi raspravljali o tome da bi s tradicionalnim pravilima i obredima trebali biti popustljiviji ili ih ukinuti, moja je mama izražavala želju da Crkva u središte više počne stavljati Bibliju, više pozornosti poklanjati duhovnim vidovima života i pridavati više važnosti osobnom odnosu s Isusom.

Dvojba u pogledu vjerovanjâ Rimokatoličke crkve

Najprije to nisam bio razumio, ali sam sve više uviđao prekrasnu promjenu koja se zbivala u mojoj mami. Svojim utjecajem pomogla mi je da prepoznam koja je važnost Biblije u pogledu određivanja onoga što trebamo vjerovati. Mnogo smo raspravljali o temama kao što su Petrovo prvenstvo, papinska nepogrešivost, svećenički sta-

lež, krštenje dojenčadi, ispovijed, misna žrtva, čistilište; kao i o tome da je Marija začeta djevičanski i uznesena u Nebo. S vremenom sam primijetio ne samo to da svih tih nauka uopće nema u Bibliji, nego i da oni proturječe jasnim biblijskim izjavama. Na posljeticu sam se odvažio na to da imam osobna uvjerenja. Bilo mi je sasvim jasno što Biblija govori o tim temama, ali kakve će to posljedice imati na moj život kao svećenika?

Zaista sam vjerovao da me Bog pozvao da mu služim. No odjednom sam se našao u moralnom sukobu. Što da učinim? Da, bilo je svećenika koji nisu vjerovali u sve dogme Rimske crkve. Da, bilo je svećenika koji su potajno imali ženu i djecu. Da, mogao sam ostati rimokatolički kapelan te dalje raditi svoj posao i ne iznositi naglas svoje prigovore. I dalje sam mogao primati plaću i uživati povlastice svog vojnog čina; i dalje bih primao novčanu potporu za svoju majku. Bilo je mnogo razloga, poslovnih i novčanih, da ostanem, ali bi to bilo licemjerno i nemoralno. Od mladih dana uvijek sam se trudio postupati ispravno pa sam i sada odlučio tako postupiti.

Moj prekid s Rimokatoličkom crkvom

Premda mi je moj biskup nedugo prije toga dao dopuštenje da u vojsci mogu ostati dvadeset godina, svoju sam službu obavljao samo četiri godine. U tišini i jednostavnosti povukli smo se mama i ja te nastanili nedaleko mog brata Paula, koji je sa suprugom živio na području Zaljeva San Francisca. Nedugo nakon našeg odlaska mama je vezu s Rimokatoličkom crkvom prekinula time što se krstila u jednoj crkvi adventista sedmoga dana. Bio sam znao da proučava Bibliju s nekim iz te crkve, ali za krštenje mi je ispričala tek nakon moje čvrste odluke da napustim svećeništvo.

Odluka da istupim bila je sve samo ne jednostavna. O tvrdnji Rima da nema objektivnog razloga zašto bi se napuštalo “jedinu pravu Crkvu” valja dobro promisliti. Tradicionalni katolici su me tada ožigosali kao “svećeničkog Judu”, koga treba prokleti, izopćiti i izbjegavati. Da, s napuštanjem sigurnosti rimokatoličkog stada bile su povezane mnoge teškoće, ali sam ja iskusio da Isus nikada neće iznevjeriti.

Autoritet Biblije

Nakon što sam otresao rimokatoličku prašinu sa svojih nogu, našao sam se pred vrlo značajnim pitanjem: gdje pronaći krajnji autoritet? Nakon što sam jedan za drugim isključio sve odgovore koji su mi se nudili, na posljétku je Biblija ostala jedini autoritet koji se ne može odbaciti. Mnogi vjerski sustavi, pa i Rimokatolička crkva, pokušavali su pobiti činjenicu da je Biblija sve-dostatna, djelotvorna i potpuna, i da su je napisali sveti ljudi nadahnuti od Svetoga Duha. *Jer nikada proroštvo nije bilo ljudskom voljom doneseno, nego su sveti ljudi Božji govorili poneseni Duhom Svetim* (2. Petrova 1,21).

O, kojeg li sretnog dana kada će svatko tko zaziva ime Isusa Krista razumjeti da je Biblija jedini autoritativan izvor, koji se ne mijenja. Ona je najviši autoritet, jer je u potpunosti jedno sa svojim nepromjenljivim Autorom, vječnim Bogom. Kako je tragično to što zajedno s Rimokatoličkom crkvom i velik dio protestantskih crkava, kao i mnogi pentekostalci i druge skupine, poriču da je dovoljna samo Biblija. Umjesto toga uzdaju se u predaje, vizije, ukazanja ili proročanstva, što, usprkos tome što oni tvrde da dolazi od Boga, ne samo da je nepouzđano, nego se često i izravno protivi jasnim biblijskim izjavama.

Mnogi misle da Biblija nije sve-dovoljna, zato što je nisu temeljito proučavali. Udžbenici mog trinaestogodišnjeg redovnog školovanja u karmelićanskom redu pokazuju da sam po semestru imao samo dvanaest sati biblijske nastave! Samo to dovoljan je dokaz da Biblija nije temelj rimokatoličkoga nauka.

Preuranjena odluka o pristupanju crkvi

Nakon što sam napustio Rimokatoličku crkvu htio sam studirati Bibliju. Provjerio sam neke protestantske crkve te žalosno utvrdio da im je biblijska istina manje važna od ekumenskog zbližavanja s Rimom. Za jednog bivšeg katolika koji traga za istinom, mnoštvo različitih crkava i zajednica može biti obeshrabrujuće pa i opasno.

Adventisti, s kojima se moja majka sprijateljila, s velikim su oduševljenjem govorili o svojoj vjeri, a ljubav koju su gajili prema Bibliji uvelike je odgovarala mojoj želji da proučavam tu knjigu. To

je dovelo do toga da sam se, ne promislivši temeljito, priključio denominaciji Adventista sedmoga dana. Pastor koji me krstio uredio je da me Savez adventističkih zajednica Južne Kalifornije pošalje na jednogodišnje školovanje u njihovu biblijsku školu na sveučilištu Andrews.

Tijekom priprema za taj jednogodišnji studij upoznao sam Rutu. Već sam se oko godinu dana bio nadao i molio za to da si nađem ženu i kada je Ruta prvi put posjetila našu crkvu znao sa da će mi ona biti životna družica. Vjenčali smo se nedugo prije početka pohađanja biblijske škole. Ruta je bila prešla u adventističku vjeru i kao i svi ostali pretpostavljala

je da sam istinski kršćanin zato što sam nakanio pohađati biblijsku školu.

Rođen od Duha

Kako je Ruta primijetila činjenicu da ja nikada ne spominjem “novo rođenje”, jednog me dana upitala: “Bart, kada ćeš ti postati kršćanin?” Na to sam joj odgovorio nešto nevjerovatno: “Pa ja sam se rodio kao kršćanin.” U razgovorima koji su uslijedili pokušala mi je dokazati da se čovjek, budući da se rađa kao grešnik, jednog dana mora nanovo roditi i pouzdati se u Isusa Krista, jer ga samo On može spasiti od posljedica grijeha. Kada sam joj spomenuo da sam ja uvijek vjerovao u Boga, navela mi je sljedeći redak iz Jakovljeve poslanice: *Ti vjeruješ da je jedan Bog. Dobro činiš: i zlodusi vjeruju, i dršću (2,19).*

Putem tog razgovora i čitanja novozavjetnih poslanica Rimljanima, Galaćanima i Hebrejima konačno mi je postalo jasno da sam se bio uzdao u vlastitu pravednost i u svoja religijska nastojanja, a ne u dovršenu i potpuno dostatnu žrtvu Isusa Krista. Rimokatolička

religija nikada me nije učila da je naša vlastita pravednost tjelesna i da je Bog ne može prihvatiti; kao ni to da svoje uzdanje trebamo položiti samo u Njegovu pravednost. Bog se već pobrinuo za sve što je potrebno za spasenje vjernikâ. Na posljeticu me Sveti Duh jednoga dana tijekom molitve uvjerio da se i ja moram pokajati i primiti Božju milost.

Svih godina provedenih u samostanu uzdao sam se u to da mi sakramenti Rimske crkve posreduju milost i da me spašavaju. Ali sada sam putem Božje milosti bio probuđen na duhovan život: bio sam spašen. Budući da nisam bio poznavao Božju pravednost pokušavao sam, kao i Židovi u doba apostola Pavla, uspostaviti vlastitu pravednost i time se suprotstavljao Božjoj pravednosti (Rimljanima 10,23).

Neki iskrivljuju Kristovo Evanđelje

Bio sam zaređen za propovjednika Adventista sedmoga dana, ali sam nedugo nakon toga na nekoj konferenciji čuo jednog od govornika gdje govori da su spisi Ellene G. White (ona je jedna od osnivačica adventizma) nadahnuti od Boga jednako kao i evanđelja. To me toliko uznemirilo da više nisam mogao ostati adventistički propovjednik. Kasnije smo Ruta i ja neko vrijeme bili pod utjecajem karizmatiskog pokreta, ali smo se odmaknuli od tih ljudi, zato što su uključeni u ekumensku suradnju. Sada smo članovi jedne fundamentalističke baptističke zajednice.

Misionar među katolicima

Nakon mnogo molitve došao sam do uvjerenja da se moram vratiti natrag u San Diego, gdje sam nekoć radio kao svećenik u jednoj župi. Znao sam da su mnogi katolici zbog Drugog vatikanskog sabora postali nesigurni i razočarani te to vidio kao Božje vodstvo da započnem službu koja bi im mogla pomoći u njihovu izlasku iz Rimokatoličke crkve. Tako je osnovana "Međunarodna misija za katolike", koja je među njima podijelila milijune letaka, knjiga i audio-kaseta koje pokazuju protuslovlja između Rimske crkve i Biblije te im objašnjavaju biblijski način spasenja.

Svi oni koji žele dati svoj doprinos tome radu, svaki mjesec primaju pismo s obavijestima. Gospodin nam je omogućio da snimimo neke radio i televizijske emisije, a raduje nas i to što smo mogli tiskati i moj životopis "Hodočašće iz Rima", koji je naišao na živo zanimanje u engleskom i u španjolskom izdanju. U mnogim smo zemljama održavali javna predavanja i dijelili knjige, a pet dana tjedno u svom glavnom uredu u San Diegu odgovaramo na narudžbe i šaljemo naručene materijale.

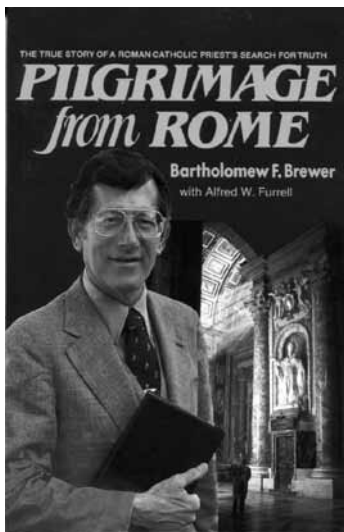
Mnoga nas predavanja stalno drže u pokretu: putujemo diljem Sjedinjenih Država i u druge zemlje. Jedna škola za evangeliziranje katolika nudi jednodnevne ili dulje intenzivne tečajeve za pastore i vodeće suradnike koji se žele osobito baviti time da djelatno dosegnu rimokatoličku zajednicu. Uz to pozivamo i misionare i bivše katolike da sudjeluju u tečajevima, prije svega bivše svećenike i časne sestre, kako bismo ih opremili za službu u zajednicama vjernim Bibliji.

U svom misijskom radu uvjereni smo da je nedostatak ljubavi to kada se onima koji žive u tami uskraćuje istina. Vrlo je važno katolike izazvati na to da promisle o svojoj vjeri i počnu proučavati Bibliju te tako svoju religiju usporede s istinom Biblije.

Jedino tako mogu doživjeti slobodu i svjetlo Božje istine. *Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,32).

***

Bartholomew Brewer je na svijet došao u Sjedinjenim Državama Amerike; ondje je doživio i svoje drugo rođenje, biblijsko nanovoro-

đenje. Godine 1973. je zajedno sa svojom suprugom utemeljio misiju “Mission to Catholics International”. Evanđelje je naviještao i u Europi i na Filipinima. Dvadesetoga rujna 2005. godine Gospodin ga je pozvao k sebi. Djelo poslanja nastavlja se pod vodstvom drugog bivšeg rimokatoličkog svećenika, koji se zove Anthony Pezzotta.